

Dacă cineva a păcătuit... (1 Ioan 1.6 – 2.2)

Cu toții am ținut, probabil, în mână o busolă. Sub influența unei forțe invizibile, vârful acului indică mereu spre nord. Oricât am întoarce în toate părțile aparatul, acul își păstrează direcția, până ce punem un magnet în apropierea lui. Atunci, deodată, acul poate fi deviat. Acum, el arată spre magnet. El își schimbă direcția cu câteva sau cu multe grade de la direcția nord-sud și indică direcția vest-est, exact așa cum vrea magnetul.

Când inimile copiilor lui Dumnezeu se găsesc într-o stare normală, atunci ele sunt îndreptate spre *o singură țință*, spre Domnul Isus în glorie. Numai cu El trebuie să ne preocupăm; prin puterea ascunsă a Duhului lui Dumnezeu, privirile și sentimentele noastre sunt atrase spre El (a se compara Osea 11.4; Ioan 6.44; Ioan 12.32; Cântarea Cântărilor 1.4). Fie că trecem prin bucurie sau durere, prin liniște sau furtună, prin sărăcie sau bogăție, prin onoare sau dezonoare, suntem *atrași* mereu de Domnul, pentru a nu ne abate de la El.

Magneții

Dar există unul, căruia nu-i convine acest lucru. El se apropie cu „magneți“ mici, dar și mari, cu distracții „nevinovate“ sau cu ispite periculoase și îi schimbă direcția celui care nu este veghetor. Dacă acea persoană ar fi vegheat și s-ar fi rugat, nu s-ar fi petrecut acest lucru. A uitat că se află în țara unui dușman puternic, viclean și rău, care pândește pentru a ne prinde într-o clipă de neveghere ducându-ne la cădere.

Dacă cineva a păcătuit...

Această expresie - atenție! - o găsim în prima epistolă a lui Ioan (2.1), *care este adresată copiilor lui Dumnezeu*.

Diavolul răstălmăcește Cuvântul lui Dumnezeu și îți șoptește: Dacă cineva a păcătuit, nu este un copil al lui Dumnezeu. Acum ai dovada că totul a fost numai o închipuire. Ca și copil al lui Dumnezeu ai fi fost fără păcat. Toată osteneala este zadarnică, ești ca ceilalți!

Dar Cuvântul lui Dumnezeu vorbește altfel: „Dacă zicem că nu avem păcat (păcatul original, rădăcina păcatului, „carnea“), ne amăgim noi înșine și adevărul nu este în noi“ (1 Ioan 1.8). Pentru că așa este, și deseori ne lăsăm distrași de la subiectul nostru, trebuie să recunoaștem privind înapoi la viața noastră de până acum: „Toți greșim deseori“ (Iacov 3.2). Această constatare ne avertizează și nu dorește să ne facă indiferenți față de păcat. Pentru credincios este un lucru anormal să păcătuiească. Dumnezeu ne poate păzi „fără poticnire“ (Iuda 24). Dacă facem lucrurile descrise în 2 Petru 1, nu vom „cădea niciodată“ (versetul 10).

...avem la Tatăl un Mijlocitor

În acest mod continuă Dumnezeu versetul citat mai sus. El a purtat de grijă ca cel care a păcătuit să poată fi reabilitat. Mijlocitorul nostru la Tatăl întreprinde primii pași. Domnul i-a spus lui Petru, înainte ca acesta să se lepede de El: „Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta.“

Dacă cineva, care Îl numește pe Dumnezeu Tatăl său, a păcătuit, nu trebuie să se ascundă ca Adam sau să fugă de fața Domnului ca și Cain. Cu cât se întoarce mai repede la El, cu atât mai bine! Nicăieri altundeva nu poate fi reparată greșeala!

Domnul Isus este deja activ pentru el în cer, înainte ca el să fie conștient de păcatul său. Nu scrie: Dacă cineva *se căiește*, va avea un Mijlocitor, ci: „Dacă cineva *a păcătuit*, are la Tatăl un Mijlocitor.“ Intervenția lui Hristos în favoarea acestuia premerge reîntoarcerea sa la Dumnezeu. El îi vine în ajutor. Dreptatea lui Hristos înaintea lui Dumnezeu nu este diminuată prin nedreptatea

noastră, și nici valoarea ispășirii Sale pentru păcatele noastre. Pe baza acestor două lucruri, harul poate acționa.

Acum trebuie să aibă loc și în inima și în conștiința celui care a greșit o lucrare, care durează mai mult sau mai puțin. Domnul trebuie să facă pentru această persoană slujba umilitoare, reprezentată în spălarea picioarelor (Ioan 13). Prin necurăția care a apărut nu s-a întrerupt relația copil-Tată, ci părtășia (comuniunea) cu El. Sufletul nu mai poate savura partea sa fericită cu Domnul în slavă, poziția minunată în Hristos. Probabil, în acel suflet este așa mult întuneric, încât nici nu-și dă seama de ceea ce s-a petrecut. De aceea Domnul Isus trebuie să aplice apa, adică Cuvântul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, asupra inimii și a conștiinței. Sub acțiunea Sa, lumina de sus începe să inunde sufletul și să se răspândească pe căile parcurse de el. Abia atunci, acel suflet își vede păcatul, simte nedreptatea și pășește pe calea de întoarcere.

Recunoașterea și căința

Acum, credinciosul care s-a abătut de pe calea cea dreaptă, a ajuns atât de departe, încât recunoaște totul în fața lui Dumnezeu și suferă sincer din această cauză.

Recunoașterea păcatului este o cerință imperioasă pentru reabilitare. Cel care a păcătuit nu poate spune: „Ah, toate păcatele mele sunt iertate, nu mai trebuie să mă neliniștesc din această cauză.“

Cine vorbește așa încurcă două lucruri: *ispășirea și părtășia (comuniunea)*. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru toate păcatele noastre. Acesta este un fapt împlinit, cu valoare veșnică, care nu depinde de umblarea noastră. Pe baza acestei ispășiri, am primit viață nouă și ne aflăm acum într-o relație indisolubilă de copil-Tată cu Dumnezeu. Toate acestea nu ne pot fi răpite, iar siguranța noastră în Hristos este de nezgduit.

Dar cu privire la părtășie, lucrurile stau altfel. Să ne gândim la familia noastră: unul din copii a fost neascultător și a făcut un lucru rău. Nu mai este atunci copilul tatălui? Ba da, acest lucru nu se poate schimba! Dar nu mai are părtășie cu tatăl. Ei nu mai povestesc unul cu altul, nu-și mai împărtășesc gândurile cu privire la interesele lor comune. Legătura de la inimă la inimă este întreruptă. Tatălui nu-i este indiferentă o astfel de stare. Poate trebuie să pună mâna și pe o nuia. Dar este restabilită astfel starea anterioară? Încă nu! Dar disciplina a atins inima și conștiința copilului. El vine la tatăl și îi spune: „Îmi pare rău că am făcut aceasta! Iartă-mă!“ Această iertare nu se referă la ispășirea păcatelor în fața lui Dumnezeu – acest lucru l-a făcut Isus deja pentru credincioși –, ci la întreruperea părtășiei care a apărut prin rău. Recunoașterea și rugăciunea copilului: „Iartă-mă!“ îl vor scuti pe tatăl să pună în aplicare alte măsuri disciplinare. – Părtășia este restabilită, iar simpatia de la inimă la inimă se poate arăta din nou.

Este imposibil ca credinciosul să aibă părtășie cu Dumnezeu atât timp cât conștiința sa este împovărată cu cel mai mic, dar nejudicat păcat. El trebuie să-și deschidă inima și buzele pentru recunoaștere, și astfel să scape de povară. El va avea apoi parte de o iertare și curățire completă, conform credincioșiei și dreptății lui Dumnezeu. În interesul părtășiei practice prețioase cu Dumnezeu, este neapărat necesar să ne deprindem să avem „o conștiință fără vină“ înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Faptele Apostolilor 24.16).

Se reîntoarce imediat bucuria părtășiei?

La întrerupătorul electric este simplu: decuplat-cuplat. Dar întreruperea părtășiei este o problemă serioasă; ea nu poate fi simplu „decuplată“ și „cuplată“.

Când este vorba de o greșală sau de o abatere mai mare, atunci acestea au fost, probabil, precedate de zile de superficialitate și de nepăsare. Dușmanul știe să pregătească pentru asalt terenul pe care vrea să-l cucerească. În cazul lui Dima, care cândva a fost un colaborator al sânguinciosului și devotatului apostol, dușmanul a reușit să-l facă pe acesta să îndrăgească veacul de acum. Nu știm cum s-a ajuns aici. Inima lui Dima a început să se încălzească tot mai mult

pentru „lume și lucrurile din lume“ (1 Ioan 2.15-17). Această dragoste pentru „veacul de acum“ a mocrnit mai întâi în interior. În exterior, el acționa încă în adunare și în slujba Evangheliei. Dar în interior, gândirea sa se depărtase tot mai mult de Persoana Domnului și de lucrurile ce ne sunt dăruite de El. La urmă, apostolul a trebuit să scrie: „Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum“ (2 Timotei 4.10).

Dacă un astfel de frate este reabilitat, probabil, prin experiențe mari, acesta trebuie să recâștige mai întâi, după ce s-a plecat înaintea lui Dumnezeu, terenul părăsit. El nu pierde binecuvântările spirituale în Hristos, dar inima sa trebuie, asemenea unui burete, să se îmbibe și să fie pătrunsă de dragostea lui Dumnezeu. – Avram a trebuit să pășească din nou în direcția opusă pe calea lungă dintre Betel și Egipt, pe care a pășit din propria-i voie și care l-a dus la tăgăduirea soției sale, „până la locul unde fusese cortul său la început“. Abia acolo și-a regăsit altarul, în fața căruia inima sa, plină din nou de lauda și de adorarea lui Dumnezeu, s-a revărsat.

„Comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.“

Sunt nefericit

Poate spui: Sunt foarte nefericit. Lucrurile care au fost altă dată fericirea mea, exercită din păcate iarăși puterea lor atrăgătoare asupra mea. Desigur, Îl laud pe Domnul pentru lucrarea Sa pe cruce. Îmi place de asemenea să citesc Cuvântul. Dar nu pot să-mi țin îndreptate gândurile spre Hristos. De aici trebuie să trag concluzia că El nu este într-adevăr obiectul inimii mele. Nu mă mai înțeleg. Ce trebuie să fac?

Vreau să încerc să te ajut, în măsura în care mă împuternicește Domnul.

Sunt bucuros că observi că ceva nu este în ordine la tine și că dorești foarte mult să te îndrepti. Ar fi mult mai rău, dacă această stare ar persista, fără ca să cauți un sfat.

Motivul principal al nefericirii tale constă probabil în aceea că te-ai obișnuit să privești mai mult la tine însuși decât la Hristos. Te preocupi cu ceea ce gândești și simți tu, în loc să te preocupi cu ceea ce a spus și a făcut și face Hristos. Te faci pe tine însuși punctul central, în loc să-L faci pe Hristos.

Citește pentru tine însuși ce a spus Domnul în Ioan 15.1-10 despre taina adevăratei ucenicii și a adevăratului rod. Însușește-ți în mod deosebit indicația Sa care se tot repetă. Este cuvântul: „Rămâneți în Mine.“ – „Fără Mine“, spune El, „nu puteți face nimic.“

Din cuvintele tale reiese că ai fost abătut de la Domnul și nu ai rămas în El.

Din citatul amintit reiese clar că dacă iei seama cu grijă la cuvintele Domnului, greutățile tale vor dispărea, iar partea ta va fi bucuria și nu întristarea. Observă ce adaugă El: „V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină“ (versetul 11). Dacă bucuria ta nu este „deplină“, aceasta se datorează faptului că ai uitat ce a spus Domnul în versetele 1-10 despre rămânerea în El.

Ce înseamnă acest „a rămâne în Hristos“? Nu altceva decât conștiința permanentă a prezenței Sale la tine. Crezi că El este la tine sau nu crezi? Înainte să plece din această lume, Domnul a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele“ (Matei 28.20). El le-a dat ucenicilor și asigurarea: „Nu vă voi lăsa orfani: vin la voi“ (Ioan 14.18). Pavel a spus în Roma: „Dar Domnul a stat lângă mine“ (2 Timotei 4.17). Este El la tine?

Pentru un credincios, promisiunea prezenței Domnului nu este un secret, ci un fapt simplu, stabil, și el rămâne în prezența Sa, atât timp cât se sprijină în credință pe această promisiune. Amintește-ți mereu că Domnul este la tine și te susține. Crezi acest lucru? Da sau nu?

Citirea Cuvântului și preamărirea Domnului pentru lucrarea Sa nu trebuie să fie făcute doar dintr-un sentiment de obligație. Se poate ca viața ta să fi devenit nefericită, pentru că ai uitat că El este așa de aproape de tine. Dacă așa este, tu nu ai rămas în El și nu este de mirare dacă inima ta a devenit rece și nefericită. Scopul lui Pavel era: „Să-L cunosc pe El“ (Filipeni 3.10). Deci, și tu

trebuie să tinzi să-L cunoști pe El și să nu te asemeni cu acei ucenici care „nu știau că era Isus“, iar El totuși era la ei!

Nu uita că în tine, adică în carnea ta, „nu locuiește nimic bun“ (Romani 7.18). Nu aștepta de la fire ca să devină și să rămână bună. Este o osteneală zadarnică să încerci să scoți viață și dragoste de la un lucru mort. Ai murit și viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3).

De aceea rămâi în Hristos. Rămâi în prezența continuă, personală, vie cu El. Atunci orice lucru din viața ta va fi pus într-o legătura corectă, într-un raport corect, și Hristos Însuși va locui în tine. Domnul spune: „Rămâneți în Mine și Eu în voi.“ Roagă-te această rugăciune: „Doamne Isuse, te rog să devii pentru mine o realitate vie, strălucitoare!“ Și când citești Scriptura, roagă-te de asemenea: „Doamne, arată-Te mie!“